

naar Sagens endelige Ordning kom for. Jeg tror, at det, disse Blade have forundret sig over, stammer ikke fra, at det ærede Medlem er økonomisk interesseret i Bondestandens Sparekasse. Jeg tror, at naar de have forundret sig, skyldes det en helt anden Side af Sagen, nemlig hans politiske Medansvar for Alberti-Katastrofens Omfang. Se det, der overhovedet, saa vidt jeg skønner, kan begrunde — det væsentligste Argument i alt Fald for —, at Staten træder mildnende til overfor Følgerne af denne Katastrophe, er jo det, at dette Tings Flertal, den forrige Regering, og de Medlemmer af denne Regering, der var Medlemmer af den forrige, ved hele deres Holdning have bidraget til, at Spærerne, at Befolkningen bevarede sin Tillid til Alberti. Folketingets Flertal og den forrige Regering kunne ikke unddrage sig dette Medansvar. De have ladet den Mand, der var Ophavsmand til disse Ulykker, hvis Mildning der nu er Tale om, sidde i Ministeriet i 7 Aar trods det, at han var Formand for Bondestandens Sparekasse. De have ikke gjort det, de burde have gjort, nemlig fordret, at han skulde nedlægge sit Mandat. Se, det er det væsentligste Argument for, at dette Tings Flertal og dets Regering kunne have stærk Tilskyndelse til at gøre, hvad de formaa, for at mildne Ulykkerne.

Saa har den offentlige Mening undret sig over, at de Mænd, der siden da have Del i dette Medansvar, ligesom ville stille sig i Forgrunden, stadig optræde som Tilidsmænd for deres Parti, som der intet er at sige paa, og jeg vil sige til de Herrer af Flertallet og til Regeringens Medlemmer, at jeg tror ikke, de gavne de Interesser, de ønske at gavne, ved saaledes at træde frem og træde op, som om der intet som helst var i Vejen, som om de intet som helst Medansvar havde, og derved ligesom give det Udseende af, at lykkedes det nu at føre Sagen saaledes frem, at der virkelig blev Tale om en alvorlig Mildning af Ulykkerne, saa kunde det blive til ligesom en Rehabilitation af dem selv. Jeg tror ikke, de gavne Sagen derved. Jeg tror, at de Herrer, der have det store Medansvar for Omfanget af Alberti-Katastrofens Ulykker, kun havde een Ting at gøre, nemlig foreløbig at forholde sig ganske stille, indtil Sagen er udredet og fuldt opklaret, og Ansvarret, saaledes at enhver kan se det, er lagt paa de rette Skuldre. Jeg tror, at Regeringen svækker sig selv ogsaa i det Arbejde, den i denne Sag er inde paa, ved at række sin Haand

ud til at rehabilitere de Folk, der ere kompromitterede gennem Alberti-Sagen. Jeg har set, at den højtærede Konseilspræsident i den senere Tid har rejst Landet over, og i hans Følge var jo stadig det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg ved ikke, hvem der er Legemet, og hvem der er Skyggen, jeg ved, de følges ad som to uadskillelige, og den højtærede Konseilspræsident, som for et Par Maaneder siden lovede os en grundig Udrensning og en retfærdig Undersøgelse, har alligevel, skønt denne Undersøgelse jo ikke er tilendebragt, ikke taget i Betænkning at erklære, at efter hans Mening var det ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) gaaede fri og frank ud af hele Affæren. Jeg tror ikke, den højtærede Konseilspræsident derved styrker sin Regering og heller ikke dens Evne til at føre den Sag, der her foreligger — ikke dette Forslag, men den Sag, som det vedrører —, frem til en heldig Løsning.

Alle Folketingets Partier have jo i de Forslag til Dagsorden, som de stillede under Adressedebatten for et Par Maaneder siden, erklæret sig villige til at yde deres Medvirken til Mildning af Ulykkerne, og vi ere fra vor Side fremdeles lige saa varmt som den Gang villige dertil. Jeg ser, at de to Partier, som udgøre Flertallet i Landstinget, have udtalt sig overmaade køligt i den Henseende, men alle Partier hernede, ogsaa Højrepartiet, have jo erklæret sig rede til at medvirke til Mildning af Ulykken. Men det Forslag, der foreligger her, er jo ikke et Forslag til Mildning af Ulykkerne. Det er et Moratorium, en Begæring om Henstand, om Udsættelse af hele Sagen. Det er et ekstraordinært Skridt, i høj Grad ekstraordinært. Det er en Undtagelseslov af en Art, som vi vist neppe have kendt siden Enevældens Dage, en Undtagelseslov, en Lov, som ophæver en bestaaende Lov for et vist kort Tidsrum overfor en enkelt bestemt Institution. Det er et ganske usædvanligt Skridt, som vi jo i det hele taget i det sidste Aars Tid have oplevet ganske usædvanlige Ting, dette Aar med dens Datoerne den 6. Februar og 8. September, med 4 skiftende Finansministre, med en ministeriel Kabinetsordre, der faktisk har forandret en bestaaende Lov, uden at man endnu har søgt at gøre denne Sag lovlig, og nu dette Forslag, det er et ganske ekstraordinært Skridt. Men jeg er jo ganske klar over, at naar Regeringen kommer og